

Chương 8

Lữ có cảm giác nóng nơi cổ. Chàng quay đầu lại nhìn. Cặp mắt của người đàn bà Á châu ngồi ở dãy ghế phía sau bên trái trong lớp học đang nhìn chàng đăm đăm. Thấy Lữ nhìn lại, người đàn bà nhoèn miệng cười. Hàm răng trắng, đều, và nụ cười rộng lộ đầy vẻ vui tươi thân thiện. Cặp má lúm đồng tiền càng làm tăng vẻ duyên dáng của người đàn bà. Đôi mắt dài, có đuôi đầy vẻ đa tình pha một chút lẳng lơ nhưng vẫn giữ được vẻ lịch sự của người sinh trưởng trong tầng lớp khá giả, gia thế. Nàng có vẻ đẹp của một người đàn bà biết mình đẹp và quyến rũ. Lữ hơi dội lại. Đã lâu chàng chưa để ý đến vẻ đẹp của người đàn bà nào khác ngoài Miriam. Miriam như một con rắn quấn lấy cổ chàng, không cho chàng phút nào rời ra. Và lúc nào cũng như hòa diệm sơn bưng chấy với những đòi hỏi của dục tình không ngưng nghỉ. Lữ vẫn nồng nhiệt đáp ứng nhưng chàng đôi lúc có cảm giác ngột thở. Lữ mỉm cười với người đàn bà lạ, mới vào học lớp về kế toán với chàng được ít ngày. Vẻ tươi mát của người đàn bà Á Châu làm chàng cảm thấy tò mò. Nàng là người Tàu, Thái hay Việt Nam? Chàng chưa đoán được với chỉ nhìn mặt không.

Nàng tiến lại phía chàng khi lớp học chấm dứt và hỏi bằng tiếng Anh:

- Ông có phải người Việt không?

Lữ cười đáp lại bằng tiếng Việt. Đã hơn nửa năm nay chàng chưa nói câu tiếng Việt nào với ai:

- Vâng! Tôi người Việt. Bà đi học ở đây lâu chưa?

Nàng giơ tay cho chàng bắt. Bàn tay dài, ngón nhỏ với móng tay sơn màu đỏ đậm.

- Tôi tên Uyên. Tôi mới vào học ở đây được vài tuần. Ông ngồi học có vẻ chăm chỉ quá. Tôi học môn này thấy buồn ngủ nhưng thấy ông hăng say học nên định bắt chước đây!

Lữ cười. Chàng tự giới thiệu và nói:

- Cũng bắt buộc thôi! Tôi đâu thích gì nhưng vì công việc nên không học không được.

- Ông làm ngành gì mà tôi đi học thêm đều đặn như vậy?

- Tôi trông coi một tiệm ăn cho người khác. Tôi không muốn giao mọi sự cho người khác về giấy tờ nên phải học thêm để làm lấy được. Bà thì sao? Một người đẹp như bà sao lại học môn khô khan này.

Uyên cười rạn rỡ. Lữ thầm nghĩ trên đời chắc không có người đàn bà nào không vui thích khi được khen đẹp. Càng đẹp lại càng thích được khen để tin chắc mình như vậy. Nhưng quá tình chàng thấy Uyên đẹp thật!

- Tôi làm về real estate. Tôi định làm thêm về đầu tư nên phải đi học lại! Ông ở vùng nào?

- Tôi ở Santa Monica nhưng xuống Long Beach này học. Bà ở đâu?

- Tôi ở Huntington Beach. Vậy là chúng ta gặp nhau ở nửa đường!

Nàng cười. Ánh mắt càng long lanh đa tình. Người đàn bà có lẽ đẹp nhất ở tuổi trên dưới 30 như người đàn bà tên Uyên trước mặt chàng bây giờ. Khi đã chín mùi, khi đã biết thế nào là tình yêu, biết thế nào là cuộc đời và đã biết đủ về đàn ông. Người đàn bà đẹp ở tuổi này có tất cả sự hấp dẫn và quyến rũ của một quả vú sữa căng tròn, chín tới và ngọt lịm, mê say lòng người. Lữ hơi bất ngờ về câu trả lời ngụ ý của Uyên. Chàng cảm thấy xao xuyến. Lữ bất giác nhìn xuống bàn tay nàng. Lúc này bắt tay chàng không để ý. Ngón tay áp út nàng đeo một chiếc nhẫn vàng nhỏ, mỏng mảnh, ép chặt vào da như muốn che dấu và lẫn biển, không cho ai nhận thấy. Như thế sự hiện hữu của chiếc nhẫn là điều bắt buộc, không có không được.

Uyên bắt gặp ánh mắt nhìn của Lữ. Nàng cười tự nhiên:

- Ông xã tôi hôm nay đến đón chậm. Tôi lại phải chờ lâu rồi. Ông Lữ có ai đến đón không?

Uyên nheo mắt nhìn chàng. Nụ cười của nàng mang một vẻ đồng lõa nào đó. Như một mồi mọc. Như một rù rê. Nàng không hề dấu diếm sự thu hút của Lữ đối với nàng và nàng biểu lộ

Chương 8

ra điều đó, không ngưng ngừng, không che đậy. Lữ trả lời:

- Không! Tôi lái xe đến đây. Tôi còn một lớp 8 giờ rưỡi nữa!

Uyên nhìn đồng hồ. Nàng nói gần như reo lên:

- A! Còn 15 phút nữa! Mình vào cafeteria ngồi uống nước đi! Ông xã tôi cả nửa giờ nữa mới tới. tôi ngồi chờ một mình buồn quá! Ông có rảnh không?

Nàng nói liền thoảng không để Lữ trả lời và kéo tay chàng đi về cafeteria. Lữ đi theo, chàng ngạc nhiên về sự bạo dạn của Uyên. Có lẽ Uyên sang Mỹ lâu rồi! Lữ thầm nghĩ. Chàng chưa có dịp giao thiệp nhiều với người đồng hương từ khi sang đến đây. Suốt ngày bù đầu với công việc, đi học thêm buổi tối và đêm khuya với Miriam. Lữ không còn chút thời giờ nào. Và chàng cũng không cảm thấy nhu cầu gặp gỡ và giao thiệp với người cùng quê hương. Có lẽ chưa cần thì đúng hơn! Lữ nghĩ đây cũng là dịp tốt để làm quen với những người Việt khác. Nhất là khi người đó là một người đàn bà đẹp như Uyên. Và có vẻ có cảm tình nhiều với chàng!

Căn phòng của cafeteria gần giờ đóng cửa vắng hoe. Lữ và Uyên lấy nước uống và ra bàn ngồi. Nàng hỏi Lữ, giọng nửa đùa nửa thật:

- Ông ngồi với tôi có ngại không? Có sợ cô nào hiểu lầm rồi nổi ghen không?

- Bà không ngại tại sao tôi phải ngại? Bà sang Mỹ lâu chưa?

- Tôi sang từ 75. Ông Lữ chắc mới sang?

- Tôi sang được hơn 1 năm. Cũng mới bắt đầu quen dần!

Uyên hỏi lại ngạc nhiên:

- Ông sang mới một năm! Tôi cứ ngỡ ông sang đây lâu rồi! Những người mới sang bên này có vẻ tôi nhận ra ngay, thường phải vài năm mới thấy khác. Ông như người ở đây cũng phải 6, 7 năm!

Lữ mỉm cười không nói. Nhờ Miriam cả! Không có nàng và không có tiệm Don's Hamburger, chắc Lữ vẫn còn về ngơ ngác của một người Việt tỵ nạn tìm cách hội nhập với đời sống bên này và loay hoay vật lộn với kế sinh nhai. Chàng hỏi Uyên:

- Bà làm nghề buôn bán nhà cửa? Tôi nghe nói ở đây nhiều người làm giàu bằng nghề này lắm?

- Cũng đủ ăn thôi anh! Uyên mới vào làm nghề này. Thấy thiên hạ làm ăn quá nên nhảy ra làm thử. Trước kia Uyên làm nhà băng.

Lữ để ý đến sự thay đổi cách xưng hô của Uyên. Giọng nàng càng ngọt ngào, mềm dịu. Người đàn bà cười bằng cả ánh mắt, gấn chặt lấy mắt chàng. Lữ chợt thấy một vẻ tương đồng nào đó giữa người đàn bà ngồi trước mặt chàng và Miriam. Cũng khuôn mặt sáng bừng của ước muốn, cũng luống mắt

đong đưa của mời gọi. Uyên như người thiếu thốn bỗng tìm được món ngon ngay trước mắt. Và sẽ không thể bỏ qua được. Nàng nhìn chàng như người nhâm nhi một món khai vị, để sự khoan khoái tỏa ra khắp châu thân, để sự kích thích tăng lên một lúc một nhiều, trước khi chính thức bắt đầu vào tiệc.

Nàng hỏi chàng về công việc tại tiệm ăn. Khi Lữ cho biết chàng là manager của tiệm. Uyên tròn mắt:

- Anh sang đây mới một năm mà làm manager tiệm rồi à! Đặc biệt lắm đây nhá! Tiệm đó khá lớn. Uyên có đi ăn tiệm ở dưới Orange County này. Trên South Central thì không dám bén mảng đến. Anh như vậy là giỏi lắm đây!

- Cũng gặp may thôi. Làm sao bằng Uyên đi bán nhà được!

Lữ cũng thay đổi cách xưng hô. Chàng thấy khó giữ sự khách sáo, xa cách khi Uyên tấn công chàng càng lúc càng mạnh. Nàng như không rời mắt chàng ra nữa. Nàng hỏi chàng số điện thoại và cho chàng số của văn phòng nàng. Uyên nói:

- Chắc Uyên sẽ còn phải gặp anh nhiều. Phải bán cho anh một cái nhà Uyên mới thôi! Với lại phải đầu tư nữa! Thời buổi này anh không làm giàu mau thì uống lắm!

Uyên chợt đứng dậy. Nàng chìa tay cho Lữ bắt:

- Chồng Uyên tới đón kia rồi! Anh học ở đây mỗi ngày

Chương 8

phải không? Uyên học ba buổi tư, năm, sáu. Hai ngày nữa gặp lại anh. Đêm nay anh ngủ nhiều mộng đẹp nhé! Uyên sẽ ngủ rất ngon đêm nay! Nhờ anh đấy!

Nàng nhìn Lữ đắm đuối. Ra đến cửa nàng còn ngoái cổ lại. Như gửi một hứa hẹn. Như đã bắt đầu sự đan díu. Như đợi chờ một thỏa mãn. Lữ nhìn theo, thấy bóng người chồng xuống xe đón vợ. Và chàng cảm thấy niềm băn khoăn của thương hại lớn dần trong lòng chàng.